

NB I-es szinten

Üsághír: Az MLSZ ez évi futóversenyének „B” csoportbeli győztese Csillag Péter (SZEOL) lett. Ideje egyben az egész NB I-es mezőny legjobbjá.

Ez az eredmény egy kissé meglepett, de talán számítottam is rá titokban. Nagyon örültem, hiszen Pétert régen ismerem, tudom, mire képes. Együtt voltunk katonák, együtt jártunk egyetemre. Amikor vizsgák után találkoztunk, néhány kérdést tettem fel neki:

— *Hogyan tudod úgy összeegyeztetni a tanulást a sporttal, hogy mindkettőben jó eredményt érsz el? Marad időd másra is?*

— Ez sokaknak valóban problémát jelent — mondta Péter —, én azonban már a gimnáziumban megpróbáltam kialakítani, hogy a tanulás és a sport kölcsönösen segítse egymást. A sport számomra egy olyan megszokott életritmus alapja, amelyben kapcsolódás, idegeskedés nélkül — a tanuláson kívül — jut idő szórakozásra, olvasásra, alváásra. Emellett az időbeosztás mellett tudom igazán értékelni az egyetemisták részéről olyan sokat emlegetett, de sokuk által nem érzékelt szabadságot. Úgy érzem és tapasztalom, hogy a sport egy bizonyos fizikai frissiséget, erőnlétet nyújt, amely nélkül a szellemi tevékenység, ha eredményes is, de nem elég hatékony, sőt, talán pótolható is az erőállapottól nagyon is függő gyors reagálóképességgel. Ennek ellenére én is féltettem egy kicsit, hiszen első vizsgaidőszakom lévén, kockázatos volt a „napközis” jellegű alapozó edzések három hete alatt két tantárgyból vizsgázni. Edzésekről csak akkor hiányoztam, amikor éppen vizsgáztam.

Végül is egyetemes jogtörténetből ötöst kaptam, filozófiából négyest. Így sikerült itt is csatát nyernem.

— *Számitottál-e arra, hogy a kemény fizikai és szellemi munka után megnyerod a versenyt?*

— Azt fel tudtam mérni, hogy a SZEOL-ban a jól futók közé tartozom, de az ellenfelek nagy többségét nem ismertem. Természetesen, titokban reménykedtem, hogy nyerek, hiszen nagyon szeretek győzni, és szerintem csak úgy van értelme versenyezni, ha az ember mindig az első helyre törekszik, ha erről lemond: sportszerűtlen. Az, hogy a titkos remény valóság lett, sokszor ma is szép álmomnak tűnik. Felejthetetlen élmény volt: a célegyenesben a meglepett, elismerő, biztató megjegyzések, a dobogó legfelső foka, a taps...

— *Úgy hallottam, mégsem tartanak „igazi” labdarúgónak, mert nem iszol és nem dohányzol.*

— Egyszer egy tapasztalt futballista azt mondta, hogy belőlem sohasem lesz igazi labdarúgó, mert csak colát iszom. Talán igaz a van, de nekem jobb így!

— *Mik a terveid, hogyan képezed a jövőt?*

— Továbbra is szeretném a tanulást és a sportot szinkronban tartani, jó volna, ha mostani tanulmányi eredményemet meg tudnám ismételni; szeretnék a sportban előrelépni. Remélem, hogy ebben és a sikerem is segíteni fog. Baróti Lajos, amikor átadta a díjat, azt kívánta, hogy kerüljek be minél hamarabb az első csapatba. Tényleg, egyszer nem is lenne rossz...!

STEINER ANDRÁS

Ma Te veszed meg a Szegedi Egyetemet!

Határidőn túl

Ezernél több gyerek vár egy tornateremre. A JATE Ságvári Endre Gyakorló Iskolájának tanulói. Also- és felsőtagozatosok, gimnazisták, 6-tól 18 éves korig. Úgy volt, hogy már ebben a tanévben elkezdődhet a testnevelés-oktatás az új helyen, de az építkezés késik. Szeptemberre nem lett kész, sőt már a december 31-i határidőn is túl vagyunk. Németh Kálmán, az általános iskola igazgatója a következő határidőben már nem nagyon bízik, és őszintén szólva ezt meg is lehet érteni. Azt mondja:

— Majd ha készen látom a tornatermet, és a gyerekek ugrálnak, labdáznak, játszanak, tornáznak benne, akkor hiszem el, hogy igazán megvan és használható.

— *Addig hogyan oldják meg a tanulók testnevelését?*

— Egy ideiglenes szükségépitésben, amely minden labdajátékra teljesen alkalmatlan, és ráadásul zuhanyozója, mosdója sincs. Aztán mehetnek a gyerekek uszodába, a szabadba is, ha nincs nagyon hideg. Mindez persze az iskolán kívül van, és a gyerekekkel csoportosan közlekedni az után nem éppen veszélytelen. Vagyis távol vagyunk az ideális körülményektől.

— *Mit várnak az új tornateremtől?*

— Heti 74 óra az általános iskolásoknak, további 55 a gimnazistáknak: ennyi a kötelező testnevelési óraszámok összege. Ezek egy részét természetesen csak a tornatermen kívül lehet lebonyolítani. De mivel az új lehetőséget az egyetem, a sportkör és néhány vállalat is szeretné majd használni, valószínűleg reggel 6-tól késő estig lesz foglalkozás. Itt minden labdajáték mehet majd, csak a kosarazáshoz nem

elég magas a helyiség. Oldalra 350 nézőt befogadó lelátó is épül, tehát komoly bajnoki mérkőzéseket is le lehet majd játszani itt. A tízezrekért vásárolt felszerelés már megérkezett, jobb híján egyelőre a folyosókon helyeztünk el mindent a zsámolyoktól a bordásfalakig. A főbejárat az építkezés miatt használhatatlan. Nagyon várjuk már az új tornaterem átadását, mert ennyi gyerek testnevelés, mozgás nélkül nem is érezheti jól magát egész nap az iskolában. Jó volna tudni, mégis mikorra készül el végre...

A létesítmény üzemeltetője a József Attila Tudományegyetem. Balogh István gazdasági igazgató a következőket mondta:

— A legújabb határidő 1976 májusa: Ekkor lesz a műszaki átadás, és a hiánypótlás szeptemberig befejeződik, ha minden a szerződés szerint, rendben megy. A jegyzőkönyvbe felveszik majd, a hibákat, hiányosságokat, s ennek alapján vesszük át a termet azután, ha mindent kijavítanak, pótolnak.

— *Mi lehet az oka a határidő túllépésének? Hiszen a gyerekek sportolása, az oktatási intézmények testnevelési helyzetének javítása állandó napirenden van. A párt és a kormány határozataiban, állásfoglalásaiban kiemelt helyen szerepel ez a téma.*

— A beruházásban és a kivitelezésben a városi tanács, a Szegedi Beruházási Vállalat és a DÉLEP a partnerünk. Ez utóbbinál a lakásépítés a legfontosabb feladat, tehát a többi csúszik. Elsősorban szervezési kérdése, hogy a szakmák csatlakozzanak egymáshoz, hogy ne álljon napokig az építkezés. De erről inkább a kivitelezőt kellene megkérdezni...

(Folytatása következik.)

V. F.

Inkább beszéljünk!

— Remélem nem kell csalódnom: az itteni KISZ-szervezet talán megfelelt majd az elvárásainknak.

Ezzel a mondattal zárta „be-mutatkozását” egy fiatal lány az alapszervezet taggyűlésén, mielőtt felvették az ifjúkommunisták közé. Akik értették, elhűlték kissé és kérdőn néztek egymásra. Zavar a szemekben: „Micsoda? Hogy a KISZ megfelel-e? Az ő elvárásainak? Nem fordítva gondolta? Hát hogy jön ő ahhoz? Még fel sem vettük és már neki vannak igényei? Talán mi várhatnánk inkább tőle egyet s mást! Például szerénységet. Tiszteletet. Nézzünk oda! Tulajdonképpen, hogy képzeled?”

A rövid csendet követő susmogásban a titkár kínosan feszengett:

— Tessék, van valakinek kérdése a jelölthöz?

Újra elhallgattak. Csak egy fiú érdeklődött:

— És mit vársz te a KISZ-szervezettől?

— Hát... jó közösséget, bulikat... kirándulásokat... megismeretéseket.

— S te mit teszel majd, hogy mindez sikerüljön?

— En még új vagyok, de... számítok a segíségekre.

Ezzel aztán föl is vették a lányt a KISZ-be.

Ami megvalósul

A jelenet, amelynek tanúja voltam, évekkel ezelőtt játszódott le. Akkor megdöbbenett a régebbi

Végig kellene egyszer gondolni...

Hozzászólás a „párvalasztás, mint olyan” vitához

Az egyetemisták párvalasztása sok nehézséget rejt magában. Hibák, alapvetően különböző vélemények, kétes értékű kapcsolatok — ez tűnik elsőnek szemünkbe. A diagnózis világos, de hol az ok? Vajon miért gyakoriak a nem túl értékes kapcsolattípusok?

Gyerekek vagy felnőttek

Azt hiszem, minden további nélkül elfogadhatjuk, hogy a felsőoktatási intézményeket felnőttek látogatják, és így joguk van arra, amire a felnőtteknek általában. A helyzet azért közel se ennyire egyszerű. Alapvető különbség van egy átlag felnőtt és egy egyetemi hallgató között. Az egyik rendelkezik önálló jövedelemmel, a másik nem. És ennek következményei vannak. (De erről majd később.)

Mindenki bizonyos követelményeket támaszt partnerével, leendő házastársával szemben. Ilyenek például a kölcsönös vonzalom, az azonos műveltségi szint, bizonyos emberi értékek, megértés, azonos érdeklődési kör, anyagi szempontok. A sorrendet ki ki másképpen állítja fel, ami első közelítésben nem nagy baj, csak a most utolsónak írt ne kerüljön az első helyre.

Milyenek a lehetőségeink?

Kérdés: Vajon hogyan tudjuk a fenti szempontokat érvényesíteni? Tartós, mély kapcsolat kialakulását anyagi és erkölcsi tényezők hátráltatják. Az ilyen kapcsolatokat a házasság felé tendálnak, ez pedig — a végzős hallgatókat leszámítva — egyesek szerint „nem kívánatos”. Egyrészt anyagi okokból nem az. Az alberlet drága, de még ha ki is tudják fizetni, akkor sem optimális megoldás. Jönnek a gyerekek is, amit már kevesen bírnak el anyagiilag. Hát az erkölcsi oldal? A társadalom természetesen a tanulást tekinti fő feladatunknak. A tartós szerelem, a házasság — a megővekedett nehézségek, a fokozott idegi megterhelés (gyerek) miatt — nagy valószínűséggel rontja a hallgatók tanulmányi eredményeit. Így sokan nem is nézik jó szemmel a hallgatók házasságkötését.

KISZ-tagokat, hogy egy jelöltnek igényei, elvárásai vannak a szervezettől, s ezt ki is mondja a nyilvánosság előtt. Hogy ez az elsődleges neki, nem pedig az, hogy az ifjúsági szövetség mit vár tőle.

Azóta még hangsúlyosabb a KISZ követelményrendszere az 1974. áprilisi KB-határozat szellemében. Aki most kerül az ifjúsági szervezetbe, erősebben érezheti, hogy le kell tennie valamit az asztalra, mielőtt ő követelne. De tudja-e, hogy mit?

A Szervezeti Szabályzatban — legalábbis ma még —, a határozatokban csak ijesztően általános megfogalmazásokat talál a kötelezőkre és a jogaira vonatkozóan. Ha áttanulmányozná ezeket (meg a kongresszusi dokumentumokat, a helyi KISZ-bizottság határozatait, az ifjúsági törvényt, az ebből készült igazgatói utasítást stb.) — mint ahogy nem teszi meg —, kevéssel lenne okosabb. A döntő mindig az, amit ezekből az írott dokumentumból az ő alapszervezetében, csoportjában megvalósítottak eddig. És amit valóra akarnak és tudnak váltani.

Egy az öthöz

A tájékoztató leghatásosabb formája ma is és mindig a személyes, őszinte, baráti beszélgetés. Hogy erre nincs elég idő, energia, lehetőség? Érdemes lenne utánanézni. Például hogy egy KISZ-vezetőre hány „szürke eminenciás” jut? Legfeljebb öt, ha a csoportbizalmi a vezetőségi tagon át a bizottság titkáráig mindenkit vezetőnek számítunk. Ennyi társat ne tudnának vállalni egyenként? Csak minden munkát meg kellene osztani (nem merév reszortok szerint). Akár havonta is sor kerülhetne mind az ötre. Taggyűléseken, KISZ rendezvényeken kívül.

Közelebb kerülne, érdeklődőbbek lennének, kinyílnának, megtalálhatnák a helyüket az ifjúsági politikai munkában — ha a vezetők segítik őket. És maguktól is jönnének, tájékozódódnának: aktívabbak lennének. Foglalkozni személyes gondjaikkal, hatásosabban védeni az érdekeiket, jobban megismerni őket — mindez elérhetné a vezetők. Közösséget teremteni sem lehetne

telten, még ha kezdetben csak kisebb csoportok is jönnének össze. Hiszen számtalan közös kérdés, gond, kedvelés kapcsolja össze egy alapszervezet tagjait.

Önállóan is

Hogyan lesz kötelesség helyett öröm az együtt végzett munka? Ha az irányító KISZ-vezetők nem csak „alulról” és „fölről” várják az ötleteket, illetve utasításokat. Hanem maguk is gondolkodnak, próbálkoznak, egyeztetnek, igyekeznek, cselekszenek. Ne éreztessék folyton, hogy ők vezetők, a többiek pedig vezetettek! Hiszen ezzel eleve kétféleképpen szaktíjára a szervezetet a cselekvési egység helyett. Ennek gyakran hibás szemlélet a következménye: „dolgozzanak csak a KISZ-vezetők; a többi tagnak elég, ha csupán a forma (meg a magasabb ösztöndíj) kedvéért elmegy egy-két taggyűlésre”. (Mert a KISZ-vezetőnek is kényelmesebb egyedül elvégezni a rábízott társadalmi munkát, mint beszervezni a többieket.)

En azt mondom: igenis, legyen a „sima” KISZ-tagnak igénye a szervezettel szemben. Akkor talán sajátmagával — mint az ifjúsági szövetség teljes jogú tagjával — szemben is igényes. De amíg a túlnyomó többség nem ilyen, a KISZ-vezetők sem nézhetik „ölbetett kézzel”, hogy a „vezetettek” ugyancsak ölbetett kézzel várnak tájékozottságot és sok minden mást a KISZ-től. Meg kell találni a határos közlekedés legmegfelelőbb formáit!

Reálisan, jobban

Ne legyünk mindjárt maximalisták. A valóságos, lakkozatlan helyzetet vegyük alapul, mert csak arra lehet tartóssat, jót és jól építeni. A KISZ IX. kongresszusának dokumentumait mindenütt úgy kell a fiatalok nyelvére lefordítani, hogy minél pozitívabb, de reális helyi követelmények fogalmazódjanak meg ezekből. Ne felejtjük el: még nem minden KISZ-tag elég érett ember minden szempontból. De emellett a tanult, eszes, komoly fiatalok között is akad jónéhány, akinek bizonyítani kell, hogy méltó az ifjúkommunista névre.

VÁRKONYI FERENC

ugyan van annyi) „szabad” falusi értelmiségi férfi valamelyikével pont összeillenek, ha már az egyetemen sokkal nagyobb választék mellett nem találhat megfelelőt? Ennek ellenére vigyáznunk kell, a bármilyen ár túl nagy lehet! Az igények reálisabbá tétele, komolyabb szemlélet kívánatos! S ha valaki ezután sem találja meg azt, akit keres, inkább várjon.

Befejezésül szeretném egy elgondolkodtató tényre felhívni a figyelmet. A nemi erkölcsnek közel sincsenek általánosan elfogadott törvényei. A felfogások az egyetem berkein belül is erősen különbözőek. Megkérdőztünk néhány hallgatót. Az eredmény lecsúszott volt. Világosan látszott, hogy egyáltalán nem gondolták végig azt, hogy hogyan és miért viselkednek úgy kapcsolataikban, ahogy éppen teszik. A mostanában divatos ösztönösség pedig többnyire nem visz jó irányba. Erkölcsi területen tehát akad tennivaló.

Kíváncsian várjuk: mások szerint mi az oka a gyors partnerszerzésnek?

—f—

SZEGEDI Egyetem

A József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola MSZMP Bizottságának lapja. Megjelenik: havonta kétszer.
Felolós szerkesztő: Dr. Szabó Magdolna
Kiadja a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat Szeged, Magyar Tanácsköztársaság útja 10.
Postacím: 6740 Szeged
Telefon: 13-500 Telex: 82-282
Felolós kiadó: Kovács László igazgató
Szerkesztőség: 6720 Szeged, Dugonics tér 12. Telefon: 15-198.
A lapot nyomja: a Szegedi Nyomda, 6720 Szeged
Bajcsy-Zsilinszky E. u. 28.
A lapot az intézmények pártbizottságai terjesztik.